

at udrede et Beløb, som det ikke var forudsat, at de skulde udrede, den Gang vi fastsatte deres Lønninger. Jeg drister mig til at paastaa — jeg tror ikke, den højtærede Forsvarsminister vil prøve paa her at imødegaa mig —, at de Lønninger, som blev fastsat ved Lønningslovene af 1909, blev fastsat under Hensyn til, at Skatten til Kommunerne kun var 2 pCt. Det skulde i alt Fald interessere mig, om Ministeren virkelig turde hævde, at Lønningerne blev fastsat under Hensyn til, at de vedkommende kom til at svare den højere Skat, som man ved Ophævelsen af Bestemmelsen om de 2 pCt. vilde paalægge dem. Det er oplyst i Betænkningen, at en Ophævelse af Bestemmelsen om de 2 pCt. vilde medføre, at det, som den Gang var tænkt som en Lønningsforhøjelse, vilde betyde en Nedsættelse af den Løn, de havde, før vi vedtog Lønningsforhøjelsen. Var det Mening, burde man have sagt det den Gang, saa havde de militære skattepligtige været klare over, at det, som paa Papiret saa ud som en Lønningsforbedring, var en Lønningsforringelse. Men netop den Omstændighed, at man lod Bestemmelsen om de 2 pCt. blive staaende samtidig med, at man forhøjede en Del af de lavere militære Befalingsmænds Lønninger, er det bedste Bevis for, at man virkelig den Gang gik ud fra, at man gav dem en Forbedring af deres Lønninger under Hensyn til, at de 2 pCt. blev staaende.

Den ærede Minister sagde, at Militærpersonerne ikke med Rette vil kunne rejse noget Krav om en Lønningsforbedring, selv om vi paalægger dem den yderligere Skat til Kommunen, som der er Tale om her, og saa nævnedes den højtærede Minister Generalslønninger, Oberstlønningerne og Oberstløjtnantslønningerne og sammenstillede dem med visse andre Embedsmænds Lønninger. Men dertil er at sige, at der jo ikke er saa overmaade mange Generaler, der er nogle flere Oberster og Oberstløjtnanter, men det store Tal af disse Militærpersoner tilhører de lavere Klasser, og uden at jeg har noget som helst Materiale til at afgøre det, drister jeg mig til at sige, at den store Part af de 160,000 Kr., som de militære skattepligtige skal udrede til Kommunerne, naar denne Lov gennemføres, vil ikke komme til at hvile paa Generalerne, Obersterne og Oberstløjtnanterne, men paa dem med Middellindtægterne og nedefter, for de udgør det store Tal, det er dem, det i dette Spørgsmaal kommer an paa.

Baade Ministeren og Ordføreren hævdede, at de paagældende militære skattepligtige skal ligestilles med andre Embedsmænd. Men det kan de ikke blive, for andre Embedsmænd søger de Stillinger, de faar i de forskellige Byer eller paa Landet, hvor de faar Embeder eller Stillinger, men det gør de militære skattepligtige ikke. De militære Befalingsmænd tager de Pladser, de bliver kommanderet til. Nu sagde den ærede Ordfører, at det er oplyst, at det kunde ogsaa passere for andre Embedsmænd eller Bestillingsmænd. Ja, det kan passere, men det er som Regel noget af en Straf, naar en civil Embedsmand bliver kommanderet til at tage Plads et bestemt Sted. Jeg skulde mene, at naar man i sin Tid sendte Trafikassistent Ohlson over til Sparkjær, eller hvor det var, vil selv den ærede Ordfører erkende, at det ikke var, fordi man fra den øverste Ledelses Side ansaa det for at være en Forfremmelse, og at en saadan Forflyttelse heller ikke hører til det almindelige, men at den i den Grad er en Undtagelse, at det i den offentlige Bevidsthed staar som noget af en Straf. Langt anderledes er det med de militære. Jeg tør ikke benægte, at naar militære Stillinger er ledige, kan der blive taget et vist Hensyn til Ønsker af de paagældende Personer med Hensyn til Byen, de skal garnisoneres i. Men det er netop under Forudsætning af, at Kom-muneskatten er den samme overalt, og det er altid saadan, at Tjenestens Tarv først iagttages, og naar det Hensyn er fyldestgjort, vilde det være en mærkelig Administration, som ikke tog Hensyn til den paagældendes Ønsker. Men det er altsaa vel at mærke under de Forhold, hvor Skatten er ens. Jeg gad vide, hvor mange der vil ønske at blive forflyttet fra København til Aarhus, naar Lovforslaget bliver gennemført, det vil neppe blive mange.

Det glædede mig da for Resten, at den højtærede Minister ikke turde gaa længere end til Generaler, Oberster og Oberstløjtnanter, naar han talte om, at de militære ikke med Rette eventuelt kunde rejse Krav om Lønforhøjelse. Han sagde udtrykkelig: Noget anderledes stiller Forholdet sig, naar vi kommer til de lavere Lønningsklasser og navnlig til Underofficererne. Ja, det er netop det, vi har ønsket at gøre opmærksom paa. Det vil ikke kunne lade sig gøre at modstaa et Krav om, at de faar en rimelig Godtgørelse for den forhøjede Skat, man paalægger dem, fordi det er en Udgift, som